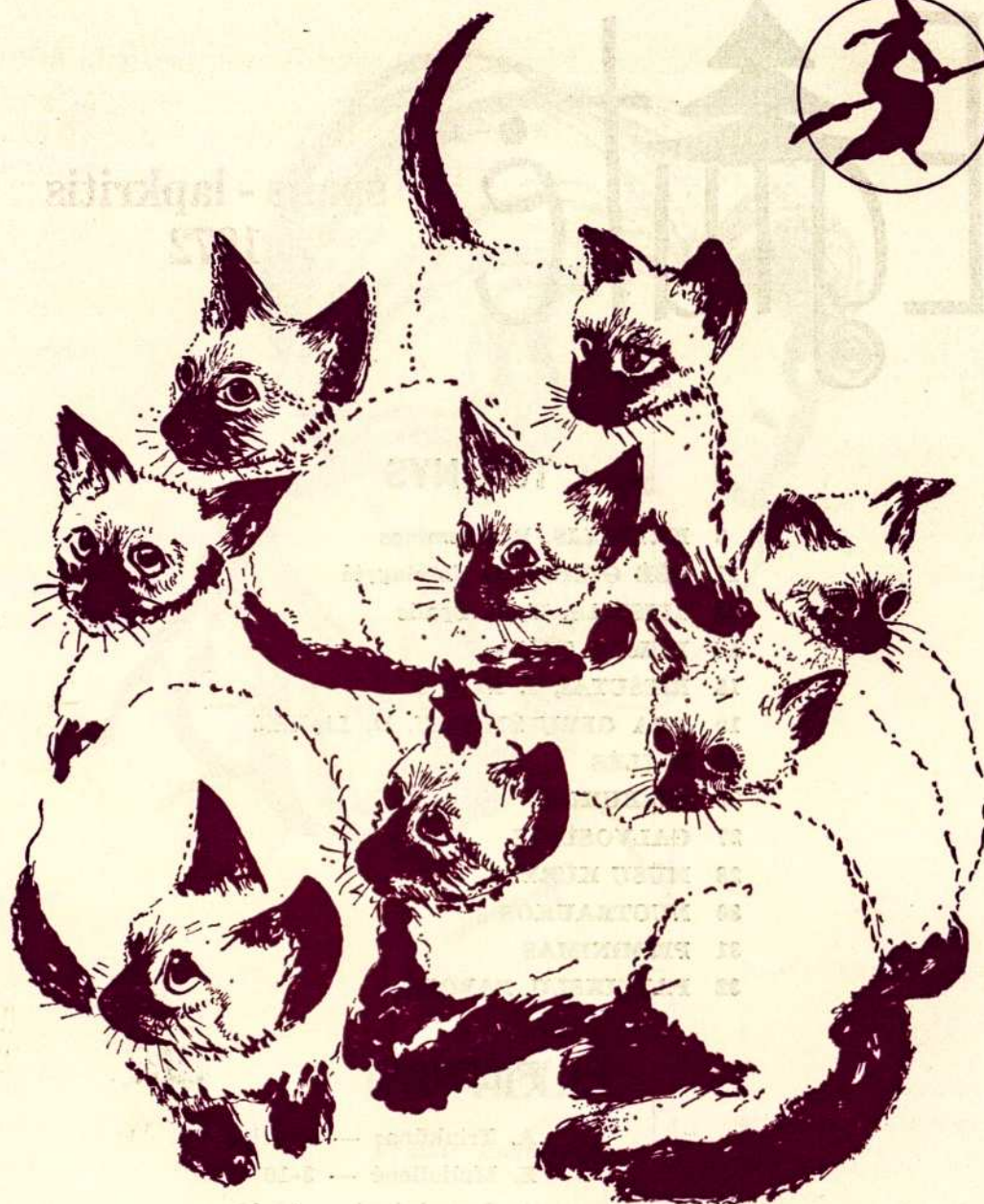

Eglutė

SPALIS-LAPKRITIS
1972

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

Eglutė

spalis - lapkritis
1972

TURINYS

- 3 KRYŽELIS, P. Razminas
- 11 OŠĖ GIRIOS, R. Jotvingytė
- 12 TEISMAS, II, R. Spalis
- 16 KEISTA TIESA
- 18 RIEŠUTAI, J. Narūnė
- 19 YRA GERU ŽMONIU, D. Lipčiūtė
- 25 MISLĖS
- 26 STEBUKLAS!
- 27 GALVOSŪKIS
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 30 NUOTRAUKOS
- 31 PRIMINIMAS
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis, 11
- E. Muliolienė — 3-10
- A. Sruoginienė — 12-15
- J. Kiburas — 18
- J. Paukštienė — 19-24

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KRYŽELIS

Pranas Razminas

— Ar tau, mamyte, nebus liūdna, jeigu papasakosiu, ką mums mokytojas sakė, — klausė Jūratė savo mamytę.

— Sakyk, Jūrate. Nuo mamytės neslėpk nieko, — ragino dukrą Eglė, Jūratės mama, Simo Jūreivio žmona.

— Vakar mokytojas mums kalbėjo, kad tėvas, kuris palikęs šeimą bėga į kitus kraštus, yra blogas tėvas — ir taip pat yra savo tėvynės išdavikas. Mokytojas sakė, kad tokio tėvo mylėti nereikia. Mokytojas, mamyte, visą laiką žiūrėjo į mane. Aš manau, kad jis apie mus žino viską...

— Bet vieno dalyko tai jis tikrai nežino, — atsiliepė Gintarėlis. — Jis nežino, kad aš prie marškinių prisisegęs kryželį...

— Kol kas nežino, bet vieną dieną pastebės ir mus išvarys iš mokyklos, — įsiterpė Jūratė. — Atsimeni, kaip išmetė Vytuką? Net dviem savaitėm jį pašalino.

— Už ką? — nustebo Eglė?

— Už tai, mamyte, kad nupiešė koplytėlę per paišybos pamoką, — aiškino Jūratė. — Vytuką tada paskundė Jonukas, mokyklos vedėjo sūnus. Visa klasė girdėjo.

— Aš kryželio niekam nerodau. Aš ne toks kvailas, — pratarė Gintarėlis.

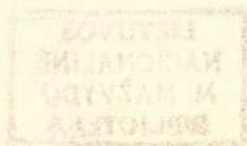
Eglei buvo nejauku. Vaikams ji pasakė:

— Esate jau dideli. Apie save ir savo šeimą nekalbėkit. Net su geriausiais draugais.

— Nesirūpink, mamyte. Mes nekalbam, — ramino mamą Jūratė.

— Vistiek visi mano, kad mums neleis toliau mokytis, — atsiduso Gintarėlis. — Sako, kad varys mus sunkių darbų dirbti.

Naktį Gintarėlis sapnavo... Jam rodės, kad jis ruošiasi tolimon kelionėn aplankyti tėvelio. Pas tėvelį važiuoja traukiniu.

Ne be lauktuvių. Tėveliui veža kepaliuką duonos, dešros ir dar kokių ten dalykų, kurių mamytė įdėjo. Sapnuoja Gintarėlis, kad tą ryšulį prie savęs glaudžia labai stipriai — bijo prarasti. Pagaliau, kai traukinys sustoja, Gintarėlis pamato pastatą. Jis ir sapne žino, kad tai kalėjimas, kuriame vargsta daug žmonių. Kartu su jais ir tėvelis.

Gintarėlio sapnas darėsi neramus: jis nežinojo, ką reikia daryti, kad galėtų su tėveliu pasimatyti. Taip jam begalvojant, staiga atsidarė vartai. Pro juos ėmė žygiuoti labai daug žmonių. Tarp jų, Gintarėlis pažino savo tėvelį. Gintarėliui pasirodė, kad tėvelis buvo labai sunykęs, išvargęs ir labai labai liūdnas. Sapnuoja Gintarėlis, kad pribėgo, apkabino ir padavė tėveliui lauktuves.

Tėvelis sūnui pasakė:

— Bėk namo, Gintarėli. Jūratė ir mamytė laukia. Tu joms reikalingas. Bėk namo, skubėk!

— Tėveli, mes tavęs pasiilgom! Mes laukiam tavęs. Aš, tėveli, ir tą tavo padarytą kryželį nešioju...

— Gintarėli, ko verki? Ką čia apie kryželį kalbi? — budino Gintarėlį mama. — Verskis ant kito šono.

— Sapnavau tėvelį, — pratarė Gintarėlis.

— Miegok, sūnau. Tėvelis sugriš. Nusiramink.

Rytą, Gintarėlis apie sapną nekalbėjo. Eglė džiaugėsi.

— Gal pamiršo? Gal nesipasakos, — galvojo ji.

Nors Simo Jūreivio šeimos dienos buvo vienodos, bet viena diena ir jiems buvo kitokia. Jūratė gavo iš Amerikos laišką. Tą laišką skaitė visi trys. Laiške buvo parašyta:

Brangi Jūrate,

“Vieną gegužės sekmadienį visi mūsų skyriaus vaikaiėjome prie Pirmos komunijos. Bažnyčia buvo pilna žmonių. Buvo ir mano tėveliai ir visi mūsų giminės. Visi buvo gražiai pasipuošę.

Po komunjios mus vaišino, o paskui aš gavau dovanų. Mamytė man dovanojo auksinį kryželį. Tėtis — foto aparatą. Kryželis labai gražus, o aparatas puikus. Pats gamina nuotraukas. Nejuokauju. Tikrai. Be to, tėtis pasakė, kad vyksime į Kolorado kalnus atostogų, nes žinai, Jūrate, mieste, kuriame aš gyvenu jau labai karšta.

Kaip laikaisi tu, Jūrate? Tikiu, kad gerai. Dabar parašyk tu man apie savo Pirmą Komuniją.

Tavo draugė Rūtelė

Paskaičiusi laišką, Jūratė atsiduso. Eglės veidu riedėjo ašara. Bet Gintarėlis buvo vyras.

— Aš tau, Jūrate, padarysiu kryželį. Iš to kito gintaro, kurį radau prieš porą dienų. Tu, Jūrate, turėsi kryželį taip pat. Turėsi — ir viskas. Į Kolorado kalnus mes nevažiuosim, bet kai sugrįš tėvelis, mes išplauksim į marias. Toli...

Gintarėlis pažadą tesėjo. Kryželį padarė. O vieną dieną, kai jūra nerimo, ir kai vakare kilęs stiprus vėjas pūtė nuo jūros smulkius ir sūrius vandens lašelius, į Simo Jūreivio namų duris pasibeldė. Eglė nusigando.

— Nejaugi ir mums Simo pėdomis...

Beldimas pasikartojo ir duris atidaryti reikėjo. Koks džiaugsmas, kai duryse Eglė pamatė pažįstamą žmogų.

— Kunige Petrai, ar nebijot mus lankyti?

— Jūsų rūpesčiai didesni už manusius, tai ko gi man bijoti? Bet nedelskime, — kalbėjo kunigas Petras. — Jūrate, Gintarėli, Dievulis atėjo į jūsų namus. Pasimelskim.

Malda buvo trumpa. Kunigas Petras padalino komunią ir vėl išniro į naktį.

Tai buvo Jūratės Pirmoji Komunija. Gintarėlis ta proga dovanavo savo sesutei pažadėtą gintaro kryželį.

Rytą, mokykloje nei Jūratė, nei Gintarėlis nepasakojo savo draugams, koks nepaprastas svečias lankėsi jų namuose.

— Dabar mums negali atsitikti nieko blogo, — nutarė Gintarėlis. Jo tikėjimas pasitvirtino labai greitai. Buvo taip.

Vieną dieną mokytojas pasakė:

— Rytoj atsineškite maudymosi aprangą. Mokysimės plaukti.

Taip ir buvo. Sustatė į eilę, suskaičiavo, liepė nusivilkti marškinius ir — pūkšt į vandenį.

Gintarėlis nusigando:

— Baigta! Dabar bus blogai. Mokytojas pamatys kryželį! Gintarėlis nerimo. Jo nerimą pastebėjo ir mokytojas. Kai Gintarėlis išlipo iš vandens, jo marškinius jam padavė pats mokytojas.

— Greit apsivilk! Nesušalk, — ragino mokytojas.

Gintarėliui pasirodė, kad mokytojo veidas buvo labai geras ir kad jo balsas buvo švelnesnis nei klasėje.

Gintarėlis apsirengė labai greit. Abiem rankom prispaudė kryželį prie savęs ir galvojo:

— Geras Dievuli! Padaryk, o padaryk, kad sugrižtų tėvelis, — meldė jis.

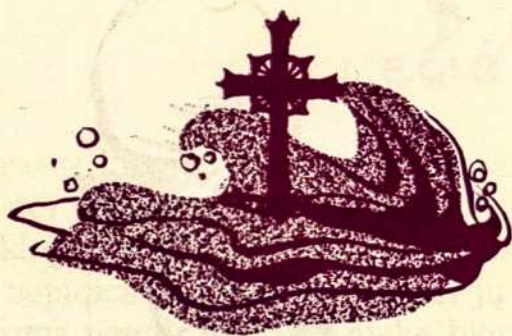
Namo Gintarėlis parėjo smagus. Padėjo knygas, užsimetė ant nugaros švarkelį ir pasakė mamytei:

— Aš, mamyte, einu prie marių!

Gintarėlis nubėgo ten, kur paskutinį kartą susitiko iš tolimos kelionės grįžusį tėvelį.

Gintarėlis atsisėdo ant kopos ir suėmęs rankomis kelius mastė:

— Sugriši, tėveli. Negreit, bet sugriši. Būsime vėl visi kartu. Tavęs, tėveli, lauksiu.

OŠĖ GIRIOS

Ritonė Jotvingytė

Ošė girios šimtą kartų,
Gaudė vėjais, o šaltais,
Vasarėlę kai lydėjo
Pievom, sodais ir šlaitais.

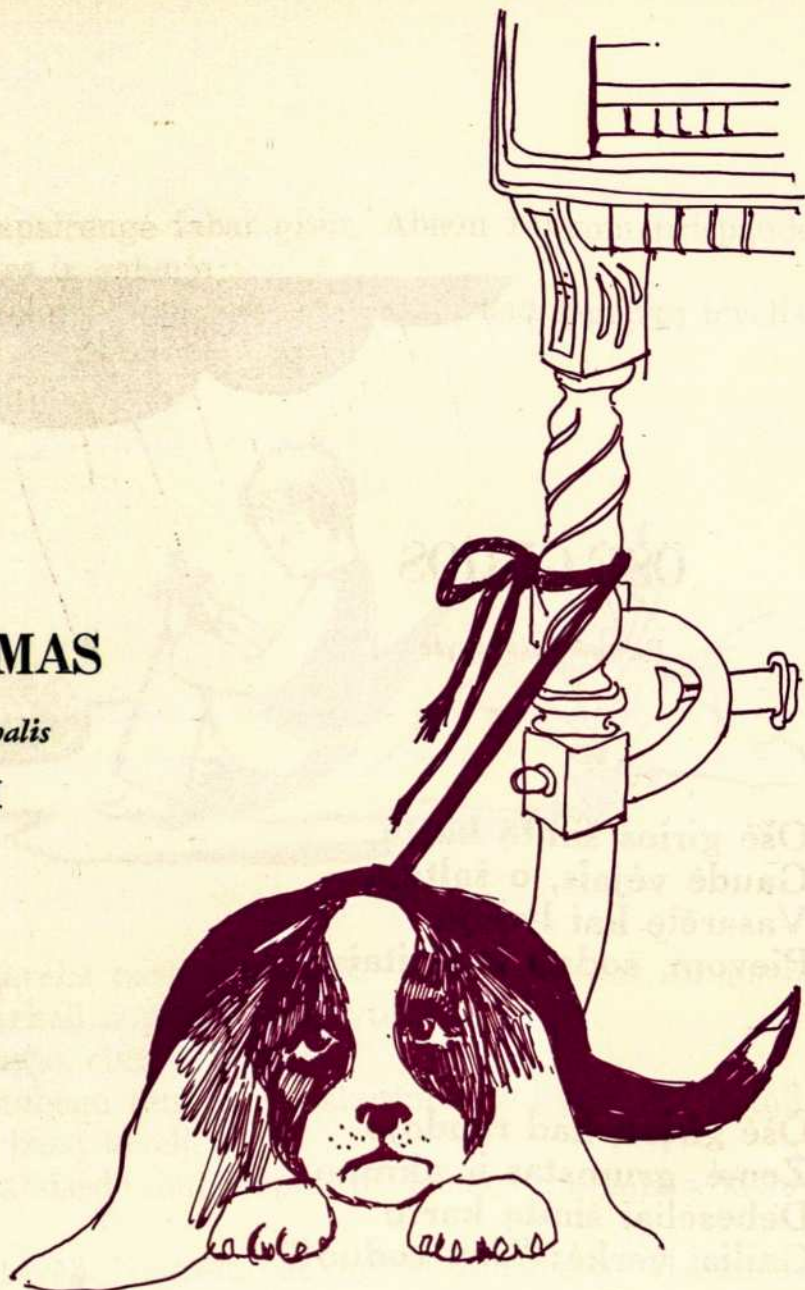
Ošė girios, kad rauduoja
Žemė, grumstas ir akmuo.
Debesėliai šimtą kartų
Gailiai verkė: "Jau ruduo!"

TEISMAS

R. Spalis

II

Tada atsistojo Rekso advokatas, mamytė. Ji pasitaisė akinius, nusišypsojo ir apžvelgė mus visus.

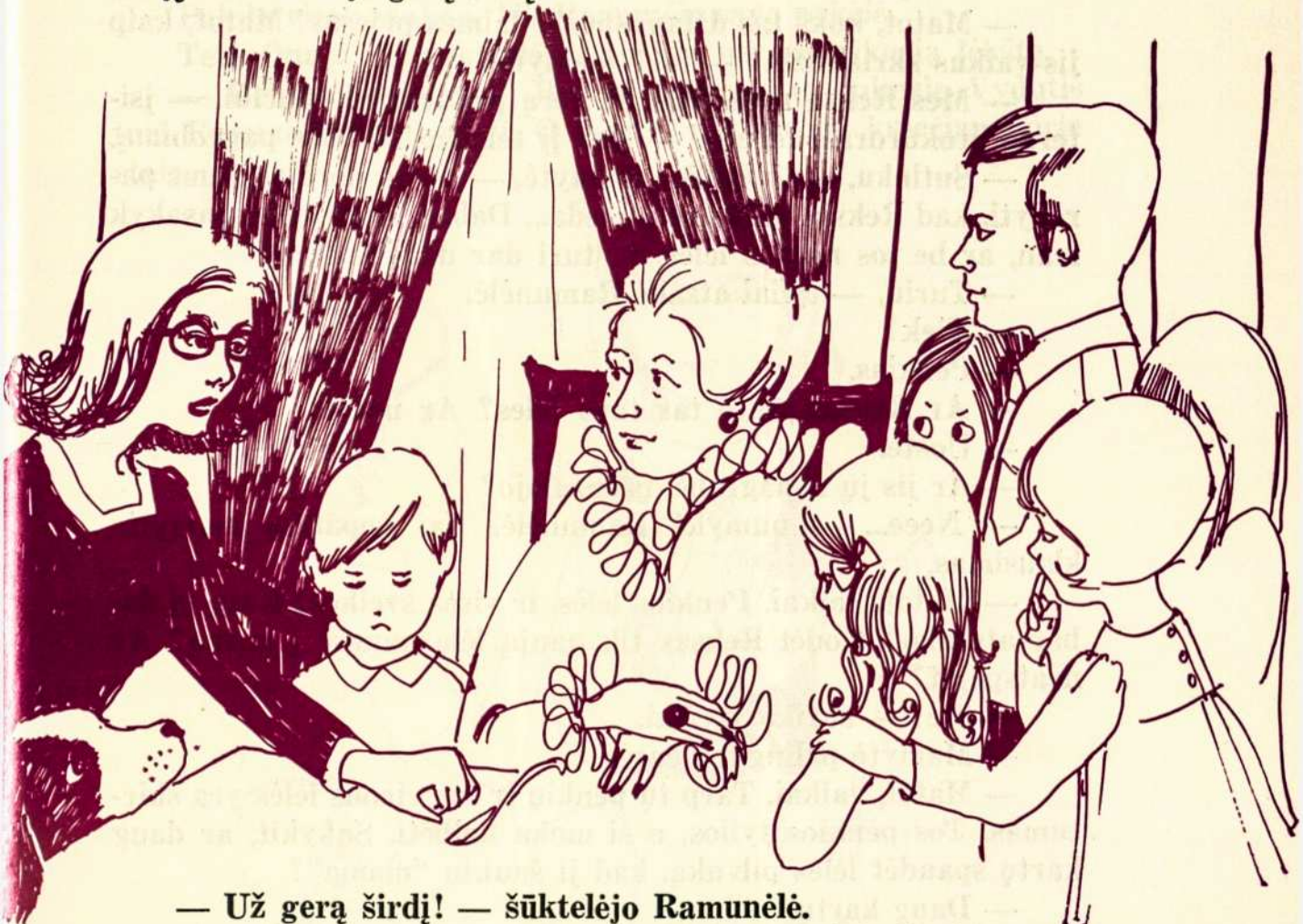
— Reksas, anot prokuroro, baisus žvėris. Jis — džiaugsmo ir laimės priešas. Pažiūrėkite į tą priešą. Kas jo bijo, pakelkit rankas.

Svečiai nustebo. Pasižiūrėjo vienas į kitą, bet nė vienas nekėlė rankos.

— Matot, jūs nebijot Rekso, nes jis nėra baisus žvėris, — vėl kalbėjo mamytė. — Aš esu labai baili, bet ir aš nebijau Rekso.

Mamytė padėjo ranką ant Rekso galvos. Jis smarkiai suvizzino uodega ir lyžtelėjo mamytės ranką. Toks yra šuniškas pa-
bučiavimas.

— Matot, koks švelnus ir geras tas Reksiukas. Bet jis yra vargšas ir nelaimingas. Jei jis galėtų kalbėti, jis dabar jums pasakytų, kad neteisingai jį kaltinate. Tik pažiūrėkit į jo ašarotas akis! Jis, vargšelis, bijo bausmės. Jam labai skaudu, kad jūs norit jį bausti už jo gerą širdį.

— Už gerą širdį! — šūktelėjo Ramunėlė.

Teta Onutė, teisėjas, taip smarkiai pokštelėjo šaukštu per lėkštę, kad ji sutrūko.

— Kas dar kartą pertrauks advokato kalbą, bus pašalintas iš teismo salės, — perspėjo teisėjas.

Niekas daugiau nedrįso prabilti, ir mamytė tęsė savo kalbą.

— Aš jums įrodysiu, kad Ramunėlės kaltinimas yra nesusipratimas. Ką Reksas padarė, tai iš geros širdies padarė. Bet prieš tai — ateik čia, Vydoti. Kai buvai paklydęs miške, ar ne Reksas atvedė tave namo?

— Jis, jis, — tariu aš.

— O kai didesni berniukai bandė tave apstumdyti, ar ne Reksas tave apgynė, kibdamas jiems į kelnes? — vėl paklausė mamytė.

— Jis, jis, — sušukau aš.

— Matot, koks tas džiaugsmo ir laimės priešas! Matot, kaip jis vaikus skriaudžia! — tarė mamytė.

— Mes Rekso neteisiam už gerą padarytą Vydučiui, — įsiterpė prokuroras, tėvelis. — Mes jį teisiam už lėlės pagrobimą.

— Sutinku, — linktelėjo mamytė, — aš tik norėjau jums parodyti, kad Reksas vaikams padeda... Dabar, Ramunėle, pasakyk man, ar be tos naujos lėlės, tu turi dar daugiau lėlių?

— Turiu, — tyliai atsakė Ramunėlė.

— Kiek?

— Penkias.

— Ar Reksas matė tas tavo lėles? Ar uostė?

— Uostė.

— Ar jis jų nepagrobė, nesužalojo?

— Neee... — numykė Ramunėlė. Jai nepatiko mamytės klausimas.

— Matot, vaikai. Penkios lėlės, ir visos sveikos! Kaip gi dabar atsitiko? Kodėl Reksas tik naują lėlę nunešė į mišką? Ar neatspėjat?

— Ne! — suriko svečiai.

— Mamytė palingavo galva.

— Matot, vaikai. Tarp tų penkių ir tos vienos lėlės yra skirtumas. Tos penkios tylios, o ši moka kalbėti. Sakykit, ar daug kartų spaudėt lėlės pilvuką, kad ji šauktų "mama"?

— Daug kartų.

— Dešimt... ar daugiau?

— Daugiau!

— O kai jūs šaukiat savo mamą dešimt kartų ar daugiau, ar jūsų mama neatbėga pasižiūrėti, kas atsitiko? Kai jūs ją taip šaukiat, ji mano, kad jums kas blogo pasidarė. Ar ne taip, vaikai?

— Taip!

— Vargšas Reksas yra jautrios širdies. Jis girdėjo, kaip lėlė vis šaukė "mama". Jis manė, kad jūs ją skriaudžiat. Jis manė, kad lėlė šaukiasi pagalbos. Jis nunešė ją į mišką, kad taip dažnai jos

pilvuko nespaustumėt. Reksas norėjo lėlei padėti! O štai jūs jį kaltinat ir prie stalo kojos pririšot! Kokia baisi neteisybė.

Visi tylėjo.

— Pakelkit rankas, vaikai, kurie galvojate, kad Reksas nekaltas.

Pakilo visos rankos. Tik Ramunėlė savo nekėlė.

Teta Onutė vėl pokštelėjo šaukštu per sutrūkusią lėkštę.

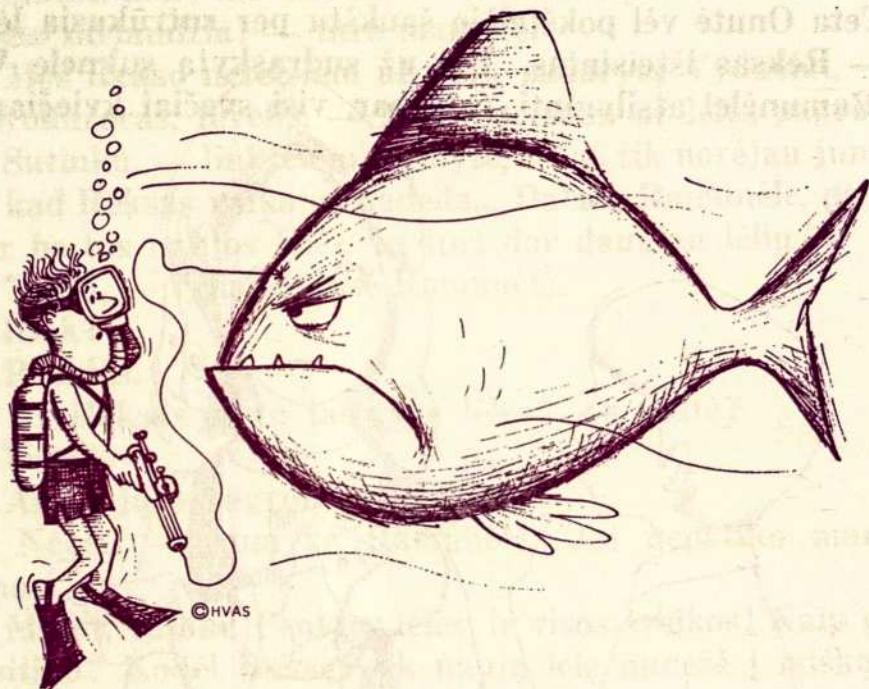
— Reksas išteisintas. Bet už sudraskytą suknelę Vydotis turi Ramunėlei atsilyginti. O dabar, visi svečiai kviečiami prie stalo.

Reksas buvo pasodintas tarp mūsų. Svečiai jį tiek primaitino tortais ir saldumynais, kad visą mėnesį negalėjo žiūrėti į cukrų.

Visi buvo laimingi, tik Ramunėlė ne. Bet, kai pažadėjau lėlei nupirkti ne vieną suknelę, o penkias, ir ji pralinks mėjo.

KEISTA TIESA

TAIKI ŽUVIS

Didžiausias pasaulyje ryklys (shark) yra 60 pėdų ilgio ir sveria 24,000 svarų. Bet jis ėda tik mažus jūros gyvius. Žmogui jis visai nepavojingas. Net puolamas jis nesigina. Mažesni rykliai yra daug plėšresni ir puola žmones.

NEPAPRASTI LAIVAI

Toli šiaurėje medžiotojai kartą prarado savo roges. Aplink buvo tik sniegas ir ledas. Neįmanoma grįžti į namus. Bet jie sugalvojo labai gudrų dalyką. Surišo sušalusius žuvų ir pasidarė sau roges. Jomis grįžo namo. Tada roges ištirpino ir suvalgė!

KELNIUOTI ASILAI

Prancūzijoje kai kurie ūkininkai asilais dirba žemę. Ten yra labai daug uodų, kurie labai įkyrūs. Kad nesukandžiotų asilų, ūkininkai juos aprengia kelnėmis.

GĖLĖTOS AVYS

Kai avys ganosi laukuose, joms į vilnas kartais įsivelia spygliuotos kai kurių augalų sėklos. Kartą Australijoje buvo labai šilta ir daug lijo. O ten yra labai didelės avių bandos. Tos avys nešiojosi tas spygliuotas sėklas vilnose, ir jos pradėjo augti. Netrukus ant avių nugarų išdygo augalai. Taip ir atsirado darželiai ant keturių kojų!

TINGINIAI TRAUKINIAI

Seniau, kai garvežiai nebuvo taip gerai pagaminti, kaip dabar, ir jų motorai nebuvo tokie stiprūs, traukiniai kartais negalėjo į kalną užvažiuoti. Sustodavo ir gana. Iš vietos nė krust! Tada reikėjo šauktis pagalbos. Iš pievų atjodavo vyrai, kurie ganė dideles karvių bandas (cowboys), ir virvėmis surišdavo traukinio kaminą. Tada traukinį užtempdavo iki kalno viršūnės.

VORAI PARAŠIUTININKAI

Yra vorų, kurie skraido savo voratinklių pagalba. Kartais, kai laivai plaukia jūroje net apie 100 mylių nuo kranto, į juos pradeda kristi maži raudoni rutuliukai. Tai yra raudoni voraiukai. Jie išleidžia ilgus voratinklių siūlus ir už jų laikosi. Vėjas juos neša, nes jie labai lengvi.

RIEŠUTAI

Janina Narūnė

Palei upę saulė tviska —
Ei, vaikai, visi į mišką!
Einam, slenkam pamažu,
Kai aplinkui taip gražu!

Mes lazdyną pakratykim —
Vieną, du ir daugel sykių.
Jonai, Algi, ar matai?
Jau prinoko riešutai!

Krinta, byra riešutukai —
Greitai rinkite vaikiukai.
Traška, braška tarp dantų —
Tai gardumas riešutų!

YRA GERŲ ŽMONIŲ ŽEMĖJE

Danutė Lipčiūtė

Katrytė iš keturių Mažiulių vaikų buvo jauniausia. Šiomet ji jau eis į pirmą skyrių. Prieš kelias dienas seselė įrašė ją į naujų mokinių sąrašą, paglostė šviesius mergaitės plaukučius ir pasakė:

— Laimingai baik atostogas. Neužilgo pasimatysim klasėje.

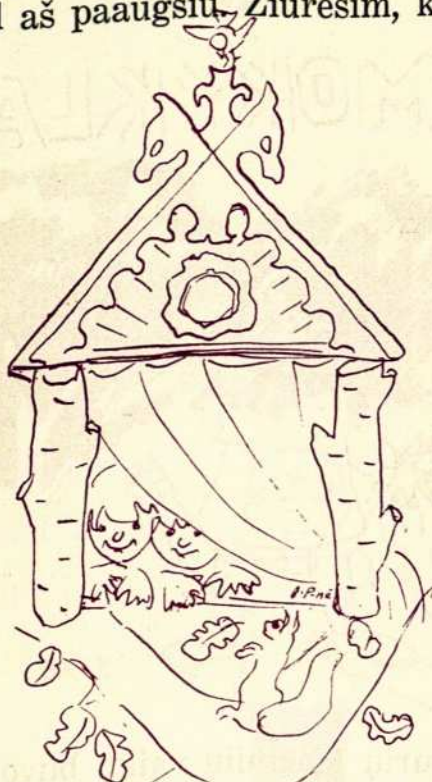
Iš džiaugsmo mergaitės akys žibėte žibėjo. Pagaliau! Ir ji eis į mokyklą. Gana jau būti maža. Ir ji, kaip ir jos broliai, bus mokinė. Tai labai svarbu. Dabar su ja kiekvienas kitaip kalbės, kitaip į ją žiūrės. Nesakys: „Ak, toji mažytė...“

Atostogų metu visa šeima gyveno kaime. Ten tekėjo upelis, žydėjo pievos, burkavo balandžiai, bėginėjo zuikučiai, lesinėjo vištos. Noko braškės, avietės ir vynuogės, augo daug ir įvairių mažų ir didelių medžių.

Katrytės broliai viename labai aukštame medyje buvo įsitaisę namelį, kur galėjo net miegoti. Bet Katrytės ten nepriimdavo. Sakė kad nesaugu, pavojinga. Pati įlipti ji niekaip nebūtų galėjusi. Medžio liemuo buvo be šakų ir slidus nuo berniukų nuolatinio šliaužiojimo.

Iš pykčio sukąstais dantukais stovėdavo Katrytė aukštyn galvutę užvertus ir galvodavo:

— Palaukit kol aš paaugsiu. Žiūrėsim, kas tada bus...

Už daržinės, prie vištidės augo nedidukas slyvų medelis. Vieną rytą Katrytė bėgo pro jį aviečių rinkti ir stabtelėjo. Prie medelio gulėjo medinė dėžė apversta dugnu aukštyn. Lyg tyčia pamesta.

— O kad taip įlipus į šį medelį? — paklausė savęs Katrytė. Ir tuo pačiu metu jau ji kabinosi šakomis, lengvai jas pasiekdama nuo dėžės.

Koks didelis buvo mergaitės džiaugsmas, kai pro šakas ji galėjo matyti toli virš daržo lysvių, virš aviečių krūmų, virš tvorų. Ji juokėsi garsiai ir plojo rankomis.

— Kur tie padaužos mano broliai? Jie turi pamatyti, kad ir aš galiu karstyti po medžius.

Ir Katrytė ėmė šaukti visa gerkle:

— Pauliau! Juozai!

Berniukai valgė pusryčius. Išgirdo jie pro langą neįprastai garsų Katrytės šauksmą. Nė pusryčių nebaigę, jie išbėgo ieškoti sesers.

— Kur tu esi, varna? —
šūktelėjo Paulius.

— Aš medy, aš medy, —
džiugiai atsiliepė mergaitė.

— Tikra višta. Įsikasė į
krūmus ir kudakuoja, — šai-
pėsi Juozas.

— Varlė!... Višta!... O aš
ilipau į medį, ir jūs man pavy-
dit. Neilgai truks ir aš miego-
siu jūsų namelyje.

— Tik dar parodyk liežuvį
ir bus viskas, ką tu gali pada-
ryti, — nutraukė jos džiūgavi-
mus Paulius. Juozas pajudino
slyvų medelį. Šakos susiūbavo.
Mergaitė vos neištiško žemėn.

— Tu begėdi! Nustok! Iš-
krisiu, — išsigando Katrytė.

— Šok žemėn, jei tokia mandra, — kalbino Paulius, o Juozas vėl ėmė siubuoti medelį. Berniukams viskas rodėsi taip paprasta, neaukštai. Tik varlės šuolis nuo žemės. Ši kartą, tačiau, Katrytė neišsilaikė ir iš medelio krito žemėn. Viena koja atsitrenkė į dėžę.

— Ai, — riktelėjo mergaitė ir liko tysoti ant žemės.

— Stokis, — paliepė Juozas kiek susirūpinusiu balsu.

Mergaitė pasirėmė ant rankų, atsisėdo, bandė stotis, bet dešinė koja buvo kažkokia nesava.

— Linksta, — tik sušnibždėjo mergaitė ir nejudėjo.

Paulius paėmė Katrytę ant rankų ir parnešė namo. Tėvai susirūpino. Ėmė klausinėti vaikus.

— Papasakokit, kaip čia viskas atsitiko, — paklausė tėtė žvelgdamas į dukrą ir į savo abu sūnus. Katrytė, pajutus, kad Juozukas gali gauti smarkiai barti, pirmoji pradėjo:

— Aš įlipau į medį, nes norėjau...

— Aš pajudinau medelį ir Katrytė, plump, lyg slyva žemėn, — nelabai drąsiai pertraukė ją Juozas.

— Aš ne slyva! Ir ne plump! Aš pati iššokau, nes norėjau...

— Labai neaukštai Katrytė buvo įlipus. Jei ne toji medinė dėžė... — įsiterpė Paulius lyg užstodamas brolių.

— Tėte, neklausyk jų. Labai aukštai buvau įlipus. Virš tvoros ir virš aviečių, ir virš... beveik taip aukštai kaip ir jų namukas. Aš norėjau įlipti aukštai. Ir šokti iš medžio nebijoju. Tikrai nebijoju, tėte...

Tuo tarpu mama glostė dukrytės koją, bandė lenkti pėdą, pirštus.

— Ar labai skauda, dukrele? — paklausė.

— Ne. Beveik visai neskauda, mama.

— Skauda ar neskauda, o aš tuoj vežu pas daktarą. Gal lūžo kaulas, — nusprendė tėvas.

Kai daktaras baigė tvarkyti ligonę, žiūrėdamas į kojos nuotrauką, pasakė:

— Gerai moki iš medžio šokti. Storasis blauzdos kaulas tvarkingai lūžęs dviejose vietose. Jokių skeveldrų. Gipsą reikės nešioti mažiausia tris mėnesius. Kojos priminti negalima. Gerai, kad tuoj atvežėt. Nesutino ir neįsiskaudėjo. Pasimatysim už trijų mėnesių.

— O kaip su mokykla? — lig tol tylėjusi neramiai paklausė Katrytė.

— Į mokyklą pėsčia eiti negalėsi. Ir laiptais lipti nepajėgsi. Nežinau, kaip susitvarkysit...

Katrytės akys buvo sklidinios ašarų. Ne iš skausmo, ne, bet iš rūpesčio, kaip bus su mokykla. Mokslas prasideda už savaitės. Negi ji sėdės tris mėnesius namie? Pirmieji mokslo metai. Klasė. Draugai...

— Aš noriu į mokyklą... Kaip bus tėtušiuk?...

— Dabar nesirūpink, Šarkute. Pagalvosim. Gal kaip nors surasim būdą. Gal susitvarkys... Tik pradėk sveikti...

Ir, paėmęs dukrą ant rankų, išsinešė iš daktaro priėmimo kambario.

— Tokia sunki ta mano koja ir taip sveria žemyn, — šnibždėdama kalbėjo mergaitė.

— Kur nebus sunki. Visas kalnas gipso, — bandė juokauti tėvas.

— Kaip bus su mokykla? Ar galėsiu eiti, tėte? — nenurimo Katrytė.

Ir iš tikrųjų viskas gerai susitvarkė. Ir tik dėl to, kad žemėje yra gerų žmonių. Mažiulių kaimynų duktė Birutė irgi buvo pirmo skyriaus mokinė. Birutės tėvelis kas rytą paimdavo Katrytę iš namų ir kartu su savo vaikais nuveždavo į mokyklą. Užnešdavo į antrą aukštą ir pasodindavo klasės suole.

Pietų metu ateidavo Katrytės mama. Kai pamokos keitėsi, reikėdavo pereiti į kitą klasę, gerasis mokyklos sargas Bakaitis pernešdavo Katrytę į jos suolą iš klasės į klasę. Po pamokų vėl Katrytės mama, šį kartą su vežimėliu, parsiveždavo mergaitę namo. Ir taip kasdien per tuos visus tris mėnesius. Žmonės padėjo Katrytei, kad ji galėtų eiti į mokyklą.

Tikrai, yra gerų žmonių žemėje.

MĪSLĒS

1. Du bēga, du veja
ir niekados nesusitinka.

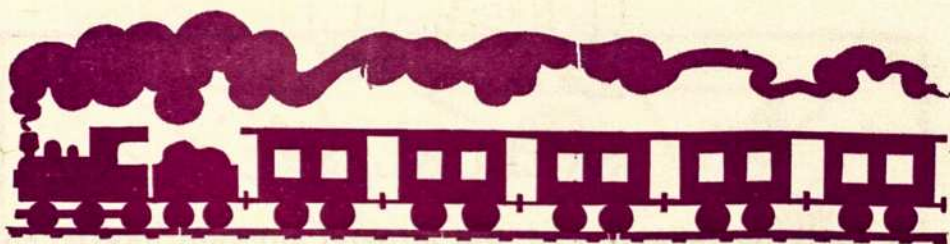
taira

2. Dvi sesytēs—riestas nosytēs,
Baltais keliais skrenda.

ēsgor

3. Daugel, daugel nameliuku
Per laukelj jau nurūko.

nyskiraut

4. Baltas vabalēlis žemē paliko,
Danguj keliā rado.

vastulēk

5. Be ratu, be sparnu,
Važiuoja be keliu.

vaisal

6. Du mina, du bēga,
Du žiūri, du laiko —
O vienas sēdi, nieko nedaro.

viradvist

7. Kaip arkliukas, bet be kojų,
Kas užsėda — neša vėju.

caklistomo

8. Ratai sukas net penki,
O jas valdo rankos dvi.

bimotauliso

STEBUKLAS!

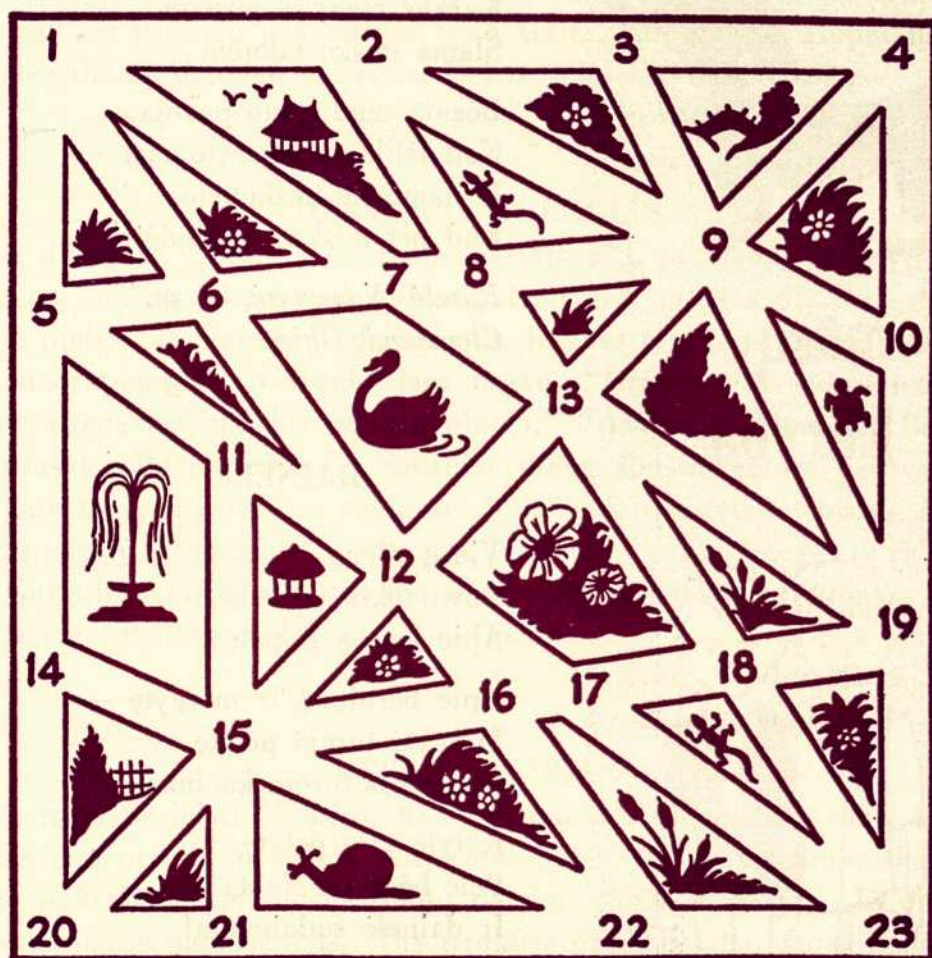
Ar kada pastebėjai, kad, kai stipriai sukandi dantis, sujuda smilkiniai? Smilkiniai yra ta galvos vieta tarp ausies ir akies. Tai labai jautri vieta. Stipriai sukandus dantis, smilkiniuose iššoka lyg maži guzukai. Pabandyk padaryti. Dabar gali nustebinti savo draugus. Štai kaip.

Pasikviesk savo gerą draugą ir pasakyk kitiems, kad jis gali įskaityti tavo mintis. Visi sakys: "Ne, negali būti!" O tu atsakyk, kad gali įrodyti, jog tavo draugas tikrai žino, kas tavo galvoje dedasi. Paprašyk ko nors iš žiūrovų ant popieriaus užrašyti bet kurį skaičių nuo 1 iki 10. Minčių skaitytojas turi išeiti iš kambario, kad to skaičiaus nematytų. Kai jis grįžta, visiems paskelbk, kad dabar galvoji apie tą skaičių, kuris užrašytas popieriuje. Atsisėsk ant kėdės. Už tavęs turi stovėti minčių skaitytojas ir uždėti rankas ant tavo smilaginių. Jis bandys atspėti, kurį skaičių turi galvoj. Ir atspės. Štai kaip.

Sakykim, kad užrašytas skaičius buvo trys. Draugui uždėjus rankas ant tavo smilaginių, tris kartus stipriai sukask dantis. Draugas pajus tuos guzokus smilaginiuose ir pasakys, kad skaičius yra trys. Jei žiūrovai užrašo 0, nedaryk jokio judesio. Pamatysi, kaip visi nustebs!

GALVOSŪKIS

Buvo kartą labai gražus parkas. Kiekvieną vakarą parko prižiūrėtojas užrakindavo vartus ir pastatydvo sargybinius, kad saugotų visus parko takus. Koks mažiausias skaičius sargybinių galėtų apsaugoti visus takus? Pabandyk sustatyti sargybinius. Kiekvienas skaičius šiame paveiksle yra sargybinis. Kai išimsi tuos, kurių nereikia, visus likusius skaičius sudėjus, turėtum gauti 48.

**mūsų
kūryba**

MIŠKE

Vieną dieną mūs arkliukas
Labai labai mažiukas
Bėgo jisai per miškelį
Ir pamatė ten kiškelį.

Tas kiškelis saulėj šildos,
Jo ausytės ilgos, ilgos.
Jam arkliukas "labas" sako,
Bet kiškelis jo nemato.

— Kelkis! Kelkis tu iš miego,
Pramiegosi ligi sniego.
Kažkas eina, aš girdžiu,
Šlama miško takučiu.

Bėgam mudu nuo pavojaus,
Kad išliktum lig rytojaus! —
Ir namo jie nuskubėjo,
Kad net miškas sudundėjo.

*Rūtelė Nasvytytė, 7 m.
Cleveland, Ohio*

DAINELĖ

Vieną dieną
Buvo tokia dainelė
Apie katiną ir pelę;

Apie berniuką ir mergytę —
Mergytė turėjo pelytę,
Berniukas turėjo kačiuką.

Katytė vijo pelytę,
Pelė bėgo po šluota —
Ir dainelė sudainuota!

*Eglė Procutaitė, 8 m.
Ottawa, Canada*

ATEINA ŽIEMA

Kanada yra kraštas, kuris pasižymi šalta žiema. Šaltas oras ateina iš šiaurės, kur jokie kalnai nesulaiko vėjų. Sniego pusnys užkloja laukus bei kelius. Kartais sniegas sustabdo judėjimą ir padaro nemažai žalos žmonėms. Šalčiai šaldo net savaitėmis. Todėl Kanadoje žmonės pripratę šiltai rengtis, kaip pavyzdžiui kailiniais paltais, kepurėmis. Bet kai vėjai pasisuka iš vakarų ar iš rytų, oras atšyla ir pasidaro malonus.

*Marija Konopeskaitė
London, Canada*

Pernai mano tėtė nupirko motorines roges ir man — sniego kostiumą. Tėtė mane išmokė rogėmis važiuoti. Vienas mano draugas atvažiavo pasivažinėti motorinėm rogėm. Mano brolis jį išmokė roges vairuoti. Kitą dieną dar vienas draugas atvažiavo pasivažinėti. Jam taip patiko motorinės rogės, kad net pasiliko nakvoti pas mus. Gaila, kad sniegas greitai nutirpo ir nebegalėjom daugiau važinėti. Dabar vėl labai laikiu sniego.

*Edvardas Povilonis, 9 m.
Ottawa, Canada*

DAKTARAS GURGULIS

Vieną dieną dr. Gurgulis, skaitydamas laikraštį, sugalvojo padaryti nesudaužomą mašiną. Bet jis tik galėjo galvoti, nes vargšas dr. Gurgulis neturėjo pinigų. Tą minutę jo draugas dr. Bugnas įėjo ir paklausė, kodėl jis toks susirūpinęs. Dr. Gurgulis jam atsakė: "Hmmm... Aš noriu pastatyti nesudaužomą mašiną, bet neturiu pinigų." "Aš žinau!" tarė dr. Bugnas. "Paprašyk valdžios pinigų". Sekančią dieną abu nuvažiavo pas valdžią. "O kam tau pinigai?" — paklausė. "Mašinai pastatyti — tokiai, kurios niekas negalėtų sudaužyti". "Hmmm, būtų gerai", tarė žmogus iš valdžios. Dr. Gurgulis nudžiugo, ir jie abu su dr. Bugnu pastatė tą mašiną. Dabar mažai kam atsitinka nelaimės su mašinomis.

*Paulius Mitalas, 11 m.
Ottawa, Canada*

GERAS DRAUGAS

Kartą paukštis labai čiulbėjo. Visi kiti paukščiai pyko. Jie sakė, kad jo čiulbėjimas prikels jų vaikus. Kiti paukščiai buvo labai nedraugiški. Kartą jie išskrido ieškoti uogų ir kitų dalykų. Atbėgo katinas. Jis mėgino pagauti mažus paukščiukus. Tas paukštis pradėjo labai garsiai čiulbėti. Kiti paukščiai atskrido ir visi kartu sukapojo katiną. Tada visi paukščiai labai mylėjo tą, kuris garsiai čiulbėjo.

*Aldona Urutytė
Chicago, Ill.*

SMAGU PRISIMINTI

Algis Penkiūnas, Viktoras Aidis, Lina Barzdukaitė, Ada Vodopolaitė ir Rimas Liogys prisimena, kai priėmė pirmą komuniją Dominikonų vienuolyno koplyčioje Washingtone. Jūs paruošė lietuvių kalba domininkonas tėvas Tomas Žiūraitis.

V. Kudirkos šeštadieninės mokyklos Ottawa mieste, Kanadoje mokinukai prisimena, kaip buvo smagu dainuoti mokyklos chore. Jūs išmokė p. A. Paškevičienė.

"Eglutė"
labai prašo visus skaitytojus neužmiršti
atnaujinti prenumeratą
1973 metams.

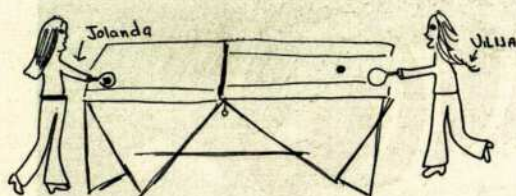

"Eglutė"
nori aplankyti visus lietuviukus vaikus
padėkite jai ateiti
ir pas kitus,
kurie jos dar neskaito.

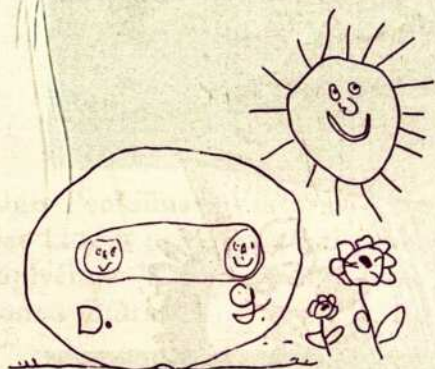
Prenumeratos mokestį (\$5.00 metams) Siųskite šiuo antrašu:

Eglutė
Immaculate Conception Convent
Putnam, Conn. 06260

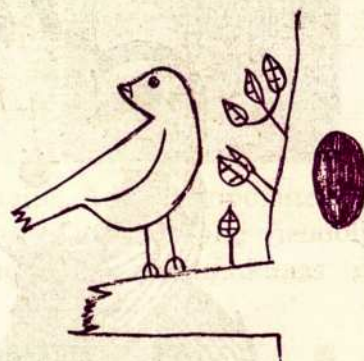
paveikslų paroda

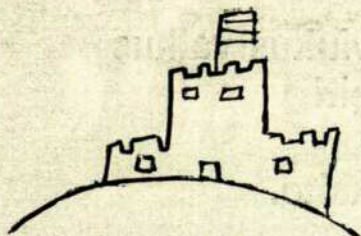
Stalo tenisas
Vilija Rastutytė, 13 m.
Chicago, Ill.

Puntukas
Jonukas Balsevičius, 5 m.
Ottawa, Canada

Mano paukštis
Rūta Budrytė, 8 m.
La Mirada, Calif.

Gedimino kalnas
Edmundas Šimanskis, 10 m.
Ottawa, Canada

Šv. Kazimieras
Jonukas Valiulis, 8 m.
Ottawa, Canada